

PISANA JESEN

Čez luge i trnace, pisana jesen luta
a v jesenjske škornje,
njenja noge je ubujta.

Na stare ravnice, dolje, ispuščume
leži jena njivica,
a na nje se je plodne.
Kre nje stujiju visuki, beskrajni pouti,
oni su je jesen dopeljali,
i ve se sa žouti.

Taki bu čovek došel i bral, bu bral
i zel si bu vse koj Bogek mu je ljetine dal.
Ne bu mu žal, koj listije več ne bu zelene,
na brijeju diši grozdje, tak slatke, bijelje i črljene.

A unda bu dešč došel,
i curel bu kakti z kabla.
zaljejal bu žoutu travicu, i suhi ljistek kre stabla.

i još bu douge, douge čakati treba da pak nam Sonce hiti tople zrake z neba.